

N:o 83.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 19 maj 1890.
 — — — — Andra Kammaren den 19 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående inskränkning i den rätt till försäljning af maldrycker, som tillkommer tillverkare af sådana drycker.

(Första Kammarens tillfälliga utskotts (n:o 2) utlåtande n:o 6).
 (Andra Kammarens tillfälliga utskotts (n:o 2) utlåtande n:o 39).

Till Konungen.

Genom tid efter annan utfärdade lagbestämmelser hafva handlandes rättighet till försäljning af maldrycker blifvit så inskränkt, att hvarje missbruk från deras sida, ledande till oordningar och allmänna lugnet störande uppträden, måste anses vara i väsentlig mån förebyggt. Det skulle därför vara oegentligt, om lagstiftningen icke vidtog några åtgärder till förekommande äfven af de missbruk, som i berörda afseende kunna föranledas genom den utaf tillverkare af dylika drycker bedrifna försäljning, ty i annat fall skulle lätt det välgörande inflytande, som med de redan tillkomno lagbestämmelserna åsyftas, kunna äfventyras och de försäljningsmissbruk, som på ett håll afvärjts, på ett annat håll återkomma i så mycket större skala, som konkurrensen med andra försäljare förminskats. Egare af ölbryggerier torde icke i fråga om

föryttrandet af sina tillverkningar vara bundna af de i kongl. förordningen den 24 oktober 1885 för handlande och andra föreskrifna inskränkningar i rättigheten till försäljning för afhemtning af ifrågavarande drycker. Ett lagstadgande torde därför vara erforderligt, på det att ej tillverkaren må såsom hittills intaga en framför alla andra försäljare af maldrycker gynnad ställning, men då maldrycker, måttligt ujutna, äro icke blott oskadliga, utan äfven stärkande och närande, samt såväl tillverkning som försäljning af desamma sålunda är en både loflig och i många afseende nyttig näring, i hvars utöfvande lagstiftaren endast i högsta nödfall och undantagsvis bör hämmande ingripa, lär likväl någon allmänt gällande föreskrift om viss bestämd inskränkning häri icke böra omedelbart i lag meddelas, så mycket mindre som olika förhållanden i skilda delar af landet kunna göra en dylik inskränkning på det ena stället lika öfverflödig som på ett annat af behof påkallad. Den ifrågasatta inskränkningen torde icke heller i något fall böra utsträckas till den försäljning till afhemtning, som af tillverkaren idkas på hans kontor eller på sjelfva tillverkningsstället antingen omedelbarligen eller medelst dit ingående requisitioner och deraf föranledda försändningar af reqvirerade varor till requisitionsorten, utan endast afse den försäljning, som under maldryckernas kringförande i stad eller på landet för bryggeriernas räkning bedrifves med samma drycker.

Beträffande sjelfva arten af berörda inskränkning, kunde det måhända i allmänhet vara lämpligt och erforderligt, att inom en kommun, der försäljning af ifrågavarande beskaflenhet föranledt oordningar, desamma helt och hållet förbjödes för alltid eller viss tid, men det låter tänka sig, att förhållandena kunna vara sådana, att en ringare inskränkning i försäljningsrättigheten, såsom dess förbudande på någon viss allmän väg eller större samlingsplats, vid någon viss lastageplats, fabrik eller annan inrättning eller å vissa tider, skulle kunna vara för ändamålet tillräcklig. Hvad angår den myndighet, hvilken må ega meddela ifrågavarande förbud, torde det icke vara fullt välbetänkt att i första hand åt kommunalstyrelsen öfverlåta denna rätt, ty om man också finge antaga att något missbruk af densamma till det ena eller andra bryggeriets förmån eller skada derigenom icke vore att befara, stode dock möjligheten härtill öppen och detta kunde gifva bryggeriegarne anledning betvifla rättvisan i de mot honom vidtagna åtgärderna. Riksdagen anser därför, dels att magten att genom förbud inskränka tillverkarens ifrågavarande försäljningsrätt bäst och med största trygghet bör kunna öfverlemnas åt högsta polismyndigheten inom orten, hvilken å ena sidan väl bör hafva samma intresse för lugnets bevarande och ordningens upprätt-

hållande som kommunalstyrelsen och å andra sidan är underkastad embetsmannans ansvar för sina beslut, dels att denna magt icke bör inskränkas blott till att helt och hållet förbjuda den försäljningsrätt, hvarom nu är fråga, utan äfven att i den riktning, här ofvan blifvit antydd, föreskrifva sådana inskränkningar i densamma, som kunna vara för ändamålet erforderliga.

Med anledning af hvad sålunda blifvit anfördt och enär, efter hvad Riksdagen erfarit, oordningar icke sällan uppstå vid de tillfällen, då tillverkare af maldrycker hålla sådana drycker till salu medelst kringföring, samt de missbruk, som dervid förekomma, lika litet böra lemnas opåaktade som andra missbruk vid maldrycksförsäljning, får Riksdagen, hos hvilken framställning skett, hos Eders Kongl. Maj:t anhålla om sådan ändring i nu gällande lagstiftning angående vin och maldrycker m. m., att, der tillverkaren af maldrycker håller sådana drycker till salu medelst kringföring och oordningar deraf föranledas, Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande må ega att, sedan den, hvars rätt är i fråga, äfvensom i stad magistraten och å landet kommunalnämnden blifvit hörda, för viss tid eller för alltid förbjuda sådan tillverkare all dylik försäljning inom en eller flera kommuner eller ock föreskrifva sådana inskränkningar i berörda försäljningsrätt, hvartill omständigheterna kunna föranleda.

Stockholm den 19 maj 1890.

Med undersåtlig vördnad.
